

Նորայր Մանվելյան

Սոնետ

Եկար - անհույս գիշեր էր մութ,

Դիպար պրկված լարին սրտիս,

Արդյո՞ք պիտի պարենք անգութ

Ու բութ մարմնով, օ ոչ, հոգի՛ս –

Միրում են քեզ ամբողջ գոյով,

Միայն շուրթով, աչքով չէ, ո՛չ...

Տեսնում են քեզ սպիտակ զգեստով՝

Վարսեր հարուստ, հյուրեր անկոչ:

Վազում ենք մենք արագ ու լուռ

Ներկան մանկան պես շոյելով,

Չունենք էլ վախ, թախիծ, սարսուռ,

Շնչում ենք պարզ՝ լի թոքերով:

Ու թե անգամ կյանքն սպառվի,

Ապրել ես թե՛ մի՛ փոշմանի: